

Postbus 6146
3130 DC Vlaardingen
06 24 52 19 69
ING Bank 3533795
info@stichtingsovata.nl
www.stichtingsovata.nl

Reisverslag

Holland - Roemenië / SOVATA oktober 2010

Op zaterdag 23 oktober komen wij rond 15.00 uur aan in Sovata na een reis met veel oponthoud door files. Na de koffers op de kamer gebracht te hebben, gaan wij direct door naar de opslag in het centrum van Sovata om de dozen en losse bundels op volgorde van bestemming neer te zetten. Het transport was namelijk al eerder aangekomen dan wij. De winterdozen, bestemd voor de bewoners van Sarateni, moesten nog verzegeld worden met een specifiek stickerband. Daarna wordt de wagen alvast geladen met de dozen die morgen weggebracht gaan worden.

Tot 19.00 uur zijn wij daarmee bezig en dan kunnen wij even tijd vrij maken om een hapje te eten. 's- Avonds zal nog gewerkt worden aan de administratie van de voedsel- bonnen en het klaarmaken van de enveloppen. Ook de te rijden route wordt doorgenomen.

Omdat het 's-nachts al min 8 graden heeft gevoren worden zondagmorgen eerst de ruiten van de bus schoon gekrabbd. Wij gaan op pad voor een bezoek aan de Capetî om daar de gezinsdozen en dekens te brengen.

In twee groepen gaan wij van huis naar huis en Cees en Dan beginnen boven aan de berg bij de vier gezinnen die daar wonen. Dat alleen neemt al een dik uur in beslag. De anderen beginnen lager op de berg en zien iedereen al uit hun huisje komen.

Dolblij zijn de mensen met de dekens en de speciaal voor hen gemaakte gezinsdozen.

De man die diabetes is en daardoor een been verloor, waarover wij in april 2010 al schreven, is gevraagd waarom hij niet op de door SOS gemaakte afspraak bij de dokter is geweest. SOS had namelijk gevraagd aan dokter Erzsebeth een extra controle te doen omdat de stomp van zijn been zwart gekleurd is en mogelijk de medicatie veranderd moet worden. Slechts één maal heeft hij een bezoek gebracht aan het ziekenhuis van Sovata om zijn stomp te laten verzorgen. De man heeft de arts aangegeven niet meer te kunnen komen omdat hij anders zijn werk kwijt zou raken. De problemen in zijn gezin zouden dan alleen maar groter worden.

Voor het uitdelen van de volgende serie gezinsdozen wordt de wagen weer geladen en gaan wij op weg naar de acht families op de vuilnisbelt.

De weg naar de vuilnisbelt is kapot, stoffig en met grote keien bedekt. Natuurlijk horen en zien de mensen ons aankomen in de opvallende Roparun bus en komen zij naar de weg gerend. Vol verwachting en met vragende ogen worden wij opgewacht.

De situatie is erbarmelijk. De vuilnisbelt, waar zij hun werkplek hadden, is sinds begin 2010 niet meer in gebruik door het volgen van de EU normen. Het huisvuil moet nu naar Tirgu Mures gebracht worden voor verwerking, sterker nog, je kunt een stevige boete krijgen voor illegaal storten op deze 'vuilnisbelt'.

Tot begin 2010 zochten de mensen die op en naast de vuilnisbelt wonen plastic, hout en blikjes uit de smerige afvalberg. Nu is dat voorbij en hebben de mensen geen inkomen meer.

SOS wil meedenken om deze problemen te helpen oplossen en zien of er een manier gevonden kan worden om deze mensen in hun eigen levensonderhoud te laten voorzien.

Ook voor hen zijn er specifieke gezinsdozen met kleding, jassen, schoenen, sokken en ondergoed precies in de maten en kleuren die de mensen nodig hebben. De gezinsdozen bevatten ook handdoeken, theedoeken, tandpasta, tandenborstels, hand zeep, shampoo etc. Een van de moeders is hoogzwanger en hoopt binnen 5 dagen haar 3^e kindje te verwelkomen. Wij hebben geen babypakketten of babywagens bij ons en zeggen haar deze later in de week te komen brengen.

Hartstikke blij met alle spullen worden wij allemaal gekust, bedankt en uitgezwaaid.

Na een snelle avondmaaltijd gaan wij verder met het inpakken van de voedselbonnen in de 108 geadresseerde enveloppen. De dichtgeplakte enveloppen worden ook nog eens voorzien van twee SOS stempels zodat de mensen die een enveloppe krijgen kunnen zien dat er niet met de inhoud geknoeid is.

Het grootste deel van de enveloppen zal namelijk uitgereikt worden door de gemeentelijke sociale dienst. De gemeente moet het bijbehorende document laten ondertekenen voor

ontvangst. Op deze manier kunnen wij zien dat de mensen de juiste enveloppe krijgen, of dat er iemand overleden of verhuisd is.

De onbestelbare enveloppen worden door onze lokale hulpverleners, in overleg met SOS, uitgereikt aan andere hulpbehoevenden. Bij het volgende bezoek aan Sovata worden deze gezinnen persoonlijk door ons bezocht en geregistreerd om een volledig beeld van de situatie te krijgen.

Een beetje later dan gehoopt zoekt iedereen zijn bedje op.

Op maandag eerst weer de ruiten van de bus krabben en de motor warm laten draaien waarna wij op weg gaan naar de lagere school van Sarateni.

Met grote hulp van de kinderen worden alle bananendozen uit de bus gesjouwd en naar de gymzaal gebracht. Het hoofd van de school, Ildiko, kijkt met spanning naar de grote hoeveelheid dozen. Wat zou er allemaal inzitten ??

Voor deze school hebben wij meegenomen een grote EHBO-koffer, voor het schooljaar 2010 - 2011 schriften, schrijfgerei, ordners, knutselmaterialen, scharen en andere schoolbenodigdheden.

Daarnaast een prachtig werkboek van het menselijk lichaam in 3D weergave met grote, duidelijke posters voor de anatomieklas. Zoals wij al in het verslag van september schreven, zijn er alleen onvolledige of kapotte anatomie materialen. U begrijpt, de

blijdschap was groot en dank aan Elly die dit prachtige werkboek gedoneerd heeft.

Voor de toiletgroep zijn er 6 zeepdispensers afgegeven met voldoende zeepvulling tot en met april 2011. De conciërge zal de zeepdispensers in de middag monteren.

Dan en Yvonne gaan met Ildiko praten over de nieuw aangeschafte werkboekjes voor de diverse lessen. Ildiko bedankt de sponsors mede namens de ouders voor deze geweldige ondersteuning. Het zou immers niet mogelijk zijn om alle kinderen les te geven zonder deze werkboekjes.

Het gesprek gaat verder over de behoefte aan sportkleding en professionele ballen voor volleybal en voetbal voor de sportteams. SOS zal proberen om daar in april 2011 voor te zorgen door sponsors of geïnteresseerden hiervoor aan te trekken.

Om in alle rust haar administratie te kunnen doen, zou Ildiko heel graag de beschikking willen hebben over een PC of laptop. Nu moet zij steeds naar een andere ruimte om haar administratie te doen en is zij afhankelijk van de beschikbaarheid van de PC.

Ook de vloer van de gymzaal komt aan de orde. Yvonne verteld haar dat er inmiddels is gesproken met een deskundige in Nederland en dat deze persoon/dit bedrijf een mogelijke oplossing heeft. In april, of eerder, komen wij daarop terug bij Ildiko. Via e-mail houden wij elkaar op de hoogte van de ontwikkelingen.

Als laatste vraagt Ildiko mee te denken over het invoeren van schooluniformen. Het blijkt toch dat de kinderen uit de meest arme gezinnen wekenlang in de zelfde, vaak ongewassen kleding,

lopen. Deze kinderen worden daarop afgerekend door hun schoolgenootjes.

Om het onderscheid op basis van kleding te verminderen, zou het invoeren van schooluniformen een uitkomst zijn. De school zal de uniformen dan dus gaan aanbieden, zodat iedereen erover kan beschikken. Onze eerste gedachten gaan uit naar plaatselijke naaisters om deze uniformen eventueel te maken. Ildiko zal de mogelijkheden en de kosten hiervan onderzoeken. Haar ervaringen zal zij ons eveneens per mail laten weten.

In de tussentijd gaan de anderen het schoolgebouw rond om foto's te maken en de grote doos appels van Richard uit te delen in de klas en op de binnenplaats van de school. Grappig dat een klein, veel jonger jongetje, een grotere jongen

zegt dat hij moet bedanken voor de appel die hij net heeft gekregen.

Volgens de planning gaan Dan, Coby en Yvonne naar de burgemeester van Sarateni om te praten over de plannen van het mortuarium en de ontwikkelingen bij de gemeente.

Ondertussen gaan Janny, Cees, Piet en Marianne naar de opslag van Sovata om 180 winterdozen op te halen, die op een andere dag door de sociale dienst van de gemeente uitgereikt worden aan de mensen van dit gebied. De lijst met adressen van deze gezinnen krijgen wij later in de week, afgetekend voor ontvangst, weer retour van de gemeente.

De 180 winterdozen nemen zóveel ruimte in beslag, dat de hulpverleners 2 maal moeten rijden om alle gereserveerde winterdozen naar de opslag van Sarateni te krijgen.

De bewoners die nu al om een doos komen bedelen, worden door deze 4 kanjers vriendelijk weg gestuurd.

De ontvangst door de burgemeester en de loco burgemeester is uiterst gastvrij en vriendelijk. Natuurlijk nemen ook Atilla (juridische afdeling) en Adél (sociale dienst) deel aan het gesprek. Levente helpt ons het gesprek over het mortuarium te vertalen.

De begroting van het mortuarium wordt besproken. Hieruit komt naar voren dat er een financierings tekort is van € 40.000,- op het totaalbedrag van € 60.000,-.

Zoals in het reisverslag van september 2010 al geschreven is, is het voor de bewoners van Sarateni van groot belang dat het mortuarium gerealiseerd kan worden.

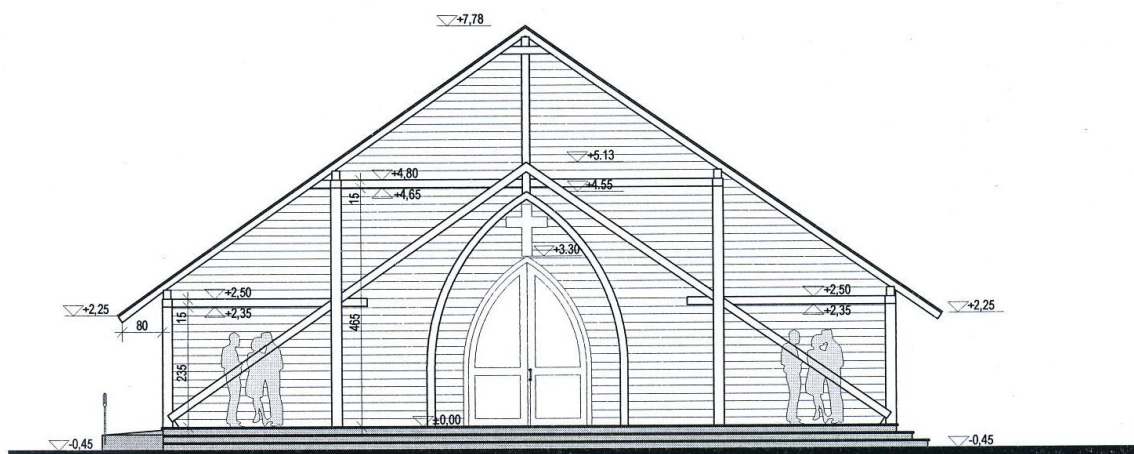
SOS onderschrijft deze gedachte en wil zich hard maken om het financierings tekort te helpen dichten.

Door de burgemeester van Sarateni is onze hulp gevraagd voor het bouwen van een mortuarium. De meeste mensen van Sarateni zijn straatarm, hebben vaak onvoldoende voedsel en kleding en wonen in de slechtste situatie die je kunt bedenken. De beschikbare woon- en slaapruijme is vaak niet meer dan 2 x 3 meter, waarin gewoond, geslapen en gekookt moet worden.

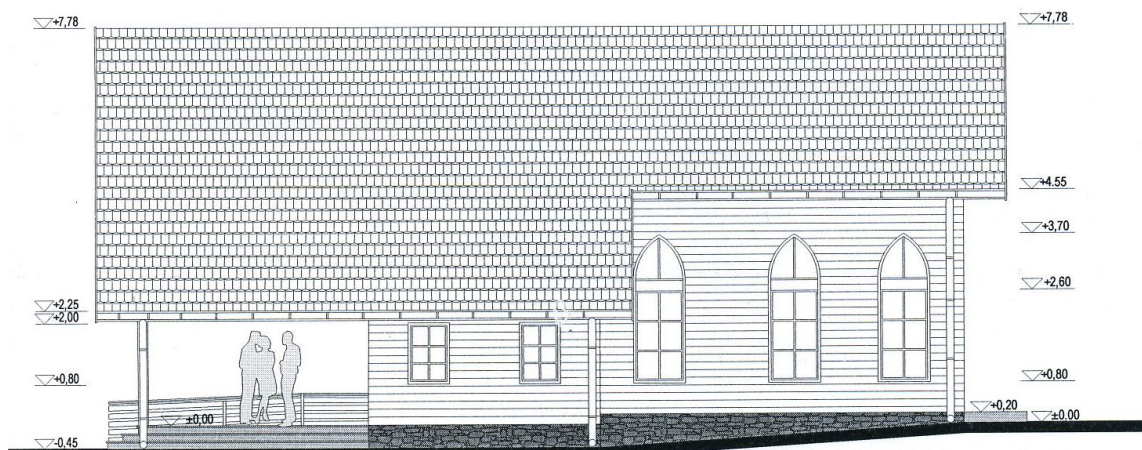
Als je beseft dat wanneer er iemand overlijdt, hij of zij wordt opgebaard in de beste kleding, op de enige goede plek in dat zelfde huisje: de woon- en slaapruijnte die er is. Dan is duidelijk hóe ontzettend belangrijk een mortuarium is!

Na twee dagen wordt de overledene begraven, omdat dit in het warme kleine huisje voor onhoudbare situaties zorgt. Gezien het feit dat familieleden meestal elders werken, is de vader, de moeder of kind vaak al begraven voordat zij thuis kunnen zijn.

Wat de burgemeester en de gemeenteraad willen, is een kleine ruimte met koeling waar de overledene kan worden opgebaard en er door alle familieleden op menswaardige wijze afscheid kan worden genomen van het familielid.

FATADA PRINCIPALA SC 1:100

FATADA LATERALA DREAPTA ± 0.00 SC 1:100

Natuurlijk betekent de start van dit project zéker niet dat de andere projecten hierdoor in het gedrang komen. Die zijn en blijven onze hoogste prioriteit !!

Graag willen wij met u een extra actie opzetten om dit bedrag in te zamelen.

Zou het ons allen lukken om € 40.000,- vóór eind 2011 bij elkaar te krijgen ???

Binnenkort zullen wij starten met een fantastische actie waarvan wij u uitgebreid op de hoogte zullen brengen en houden.

Om een goed idee te krijgen van de plek en de omgeving waar het mortuarium gaat komen, worden wij uitgenodigd om een kijkje te gaan nemen op de door de gemeente aangekochte locatie.

Wij kregen kippenvel bij het betreden van het terrein. De ligging is zó mooi. Aan de ene kant uitzicht over de heuvels en dalen en aan de andere kant de bosrand, geflankeerd door het kerkgebouw en het bestaande, oude kerkhof. Wij voelen een sfeer van rust en vrede.

Na terugkomst wordt het verdelen van de winterdozen en de voedselbonnen besproken en vertellen wij wat de inhoud van de winterdozen is:

4 potten pasta van 1 pond, een blik soep, blikje tomatenpuree, bouillonblokjes, blik vlees, kaarsen, 2 handdoeken, theedoek, sokken, naaigerei, rol plastic zakken, hand zeep, tandpasta en tandenborstels, oplos koffie, iets lekkers en een vrolijk gekleurde fleecedeken.

In Sarateni dorp met ca. 530 gezinnen worden door SOS nu al 250 gezinnen voorzien van voedselbonnen óf een winterdoos.

Ieder jaar wordt samen met de sociale dienst de lijst doorgenomen en worden wijzigingen aangegeven in verband met overlijden, verhuizing of mensen die op de lijst er bij moeten komen.

Ter afsluiting wordt aan de burgemeester een digitaal foto toestel overgedragen voor de gemeente Sarateni om adequaat situaties in de gemeente vast te leggen. Bijvoorbeeld de reparatie aan een brug of gemeente gebouw.

Met een goed gevoel nemen wij afscheid en gaan verder met ons programma.

Buiten gekomen worden wij aangesproken door een zigeunervrouw van Hostad, het hoger gelegen deel van Sarateni.

Zij vertelt ons dat er onderlinge vechtpartijen zijn geweest op het terrein van Hostad en wij dus absoluut niet naar het terrein kunnen gaan. Onze komst zou voor nog meer onrust kunnen zorgen omdat zij elkaar nu helemaal niets meer gunnen. Het zou té gevaarlijk zijn als wij toch met onze dozen en goederen het terrein op zouden gaan.

Wij besluiten niet te gaan en een kopje koffie te nemen en te overleggen wat te doen met de inhoud van de dozen die bestemd waren voor Hostad.

Na enige discussie komt Piet met het idee om de spullen naar de mensen van de vuilnisbelt te brengen. Wellicht kunnen deze mensen de kleding, schoenen en laarzen verkopen en op die manier wat geld verdienen nu zij geen werk meer hebben op de vuilnisbelt.

Een super idee denken wij en twee van ons gaan naar de families op de vuilnisbelt om dit te bespreken. Natuurlijk mag er absoluut geen ruzie of onrust ontstaan en moeten de mensen samenwerken en de opbrengst onder elkaar verdelen. Na uitleg en duidelijke afspraken wordt de aanbieding zéér positief door de mensen aangenomen.

Wij hopen dat de mensen het inderdaad goed oppakken en er in de toekomst misschien meer werkgelegenheid van kunnen maken. Wij gaan naar de opslag van Sovata om de ruim 70 bananendozen op te halen en weg te brengen naar de vuilnisbelt.

Het enthousiasme is zó groot dat zij staan te springen als zij de bus aan zien komen. Direct worden de dozen verdeeld en verdwijnen in hun huisje.

Als dat allemaal achter de rug is vraagt Eva, een van de bewoonsters van de vuilnisbelt, ons of wij wat willen drinken.

Haar huisje is sober en er staan niet veel in, maar is schoon en opgeruimd. Er is geen stromend water of elektriciteit. Water wordt gehaald uit het riviertje en gekookt op een houtoventje. Het ontberen van elektriciteit is vooral voor de kinderen een probleem. Huiswerk maken bij kaarslicht werkt niet echt, zeker niet in de lange winterperiode wanneer het al vroeg donker wordt.

Een generator voor deze families zou een uitkomst zijn. Uitsluitend voor het verlichten met een of twee spaarlampen voor een paar uur per dag.

De kosten van brandstof voor de generator is misschien te betalen. De kosten voor twee liter diesel bedraagt 9,5 lei (= € 2,50), hetgeen ook al veel geld is voor deze mensen.

Het is al erg donker als wij de bus nog even gaan laden met de bananendozen en bundels voor de volgende dag. Snel even een hapje eten want later op de avond hebben wij nog een afspraak met Csaba, de tandtechnieker.

Zoals u weet heeft Csaba van SOS in 2008 een rentevrij krediet van € 5.000,- gekregen om de tandtechnische praktijk nieuw leven in te blazen door te werken met keramische tanden en kiezen. In 2008 was afgesproken om eind 2010 te starten met het aflossen van dit bedrag. Vanavond kregen wij de eerste € 800,- terug. Csaba zal de lening aflossen door in de maanden april en oktober steeds een bedrag van € 800,- terug te betalen.

In plaats van een rentevergoeding is met Csaba afgesproken dat hij mensen die problemen met hun gebit hebben en door SOS naar hem toegezonden worden, tegen gereduceerde tarieven zal helpen.

Csaba zal er nog hard aan moeten trekken om het bedrijfje voor langere tijd succesvol aan de gang te houden. SOS wenst hem alle succes toe.

Ook Coby komt laat op de avond terug van de bezoeken aan de gezinnen die onze speciale aandacht hebben. Ontdaan komt Coby aan en verteld ons het droeve bericht dat Rebecca op tweeënzeventigjarige leeftijd is overleden. Rebecca, ook wel Rebi genoemd, was een van onze meest geliefde mensen in Sovata. Jarenlang, iedere dag van 's-morgens vroeg tot

's-avonds laat, veegde zij de straten voor een klein bedrag per maand. Om haar ook in de late avonduurtjes haar werk veilig te laten doen, hadden de mannen van Connexxion een aantal jaren geleden een FNV veiligheidsvest voor haar meegenomen. Dat vest droeg zij ook stevast en was er trots op dat vest te mogen dragen. Door het reflecterende vest zag je haar vaak nog om 23.00 uur de straten vegen. Altijd vrolijk en tevreden met het weinige wat zij had.

Een kleine drie maanden geleden was er een feestje van jongelui in Tampa, een klein koffiehuisje in het centrum van Sovata. 's-Avonds laat toen de jongelui al weg waren, is Rebi begonnen met het opruimen van de volle asbakken en lege flesjes.

Eén van de flesjes was nog halfvol en Rebi heeft van de inhoud gedronken. Het bleek remolie te zijn en direct heeft zij geprobeerd om met water de pijn te verzachten. Het heeft niet geholpen haar verbrande slokdarm en maag te redden.

Artsen zijn na 17.00 uur niet te vinden in Sovata en pas de volgende dag konden haar familieleden haar naar het ziekenhuis in Targu Mures brengen.

De schade aan haar kleine lijfje bleek heel groot en er was geen redden meer aan.

Geld om in het ziekenhuis te verblijven of voor enige medicatie was er niet. Rebi heeft enkele weken een zware strijd moeten leveren om de rust te krijgen die zij nu heeft.

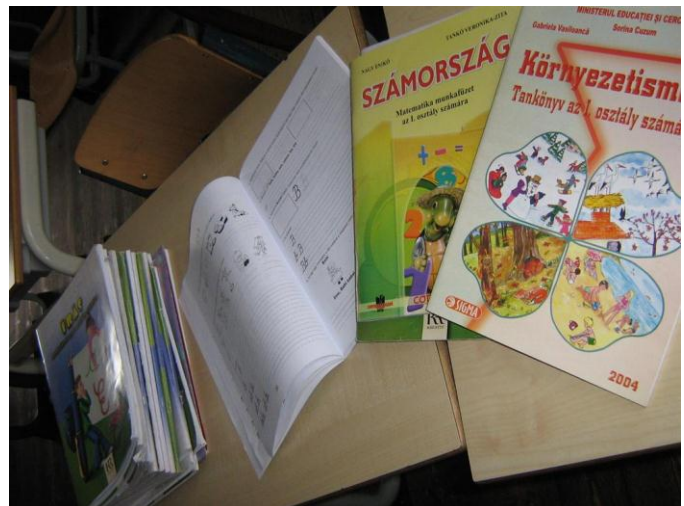
Het is heel triest dat iemand zonder hulp van artsen en/of geldgebrek op deze manier aan het einde van zijn of haar leven moet komen.

Verdrietig om de manier waarop zij is overleden proberen wij een beetje te slapen en uit te rusten voor de volgende dag.

Met een zwaar geladen bus met schoolmaterialen, zoals schriften, schrijfgerei en navullingen voor het hygiëneproject, starten wij dinsdagmorgen vroeg met een bezoek aan school 2, de lagere school met 250 leerlingen, in het centrum van Sovata dorp.

Mevrouw Kuti wacht ons al op in haar kantoor met een kopje koffie en zelf gemaakt lekkers. Aranka helpt ons met de moeilijke dingen en een groepje kinderen wordt gevraagd Janny en Marianne te helpen met het uitladen van de loodzware bananendozen.

Wij vertellen mevrouw Kuti wat wij bij ons hebben en zij bedankt iedereen van SOS voor alle schoolmaterialen. Een hartelijk dankwoord aan alle sponsors van SOS namens de ouders van de schoolgaande kinderen voor de werkboekjes. Mevrouw Kuti zegt het ongelooflijk te vinden dat dit allemaal mogelijk is gemaakt door de sponsors van SOS uit Nederland !!

Door de ernstige bezuinigingen is het voor deze school niet meer mogelijk om een jarenlange traditie te eren: het is namelijk gebruikelijk om de kinderen die aan het einde van het schooljaar overgaan naar een andere klas of de school verlaten een klein presentje te geven. Een leesboek in de Engelse, Roemeense of Hongaarse taal, een handwerkje, een knutselboek of iets dergelijks. Het gaat hierbij om kinderen van 7 tot en met 14 jaar. Natuurlijk zal SOS proberen leuke en spannende boeken in de gevraagde talen op de kop te tikken en deze in april 2011 mee te nemen naar de school.

Mevrouw Kuti zou heel graag het lezen van boeken in de huiselijke sfeer onder de aandacht van de kinderen en ouders willen brengen, om het lezen te bevorderen.

Het opzetten van een kleine schoolbibliotheek met avonturenboeken, sprookjes, streekromans etc. in de Engelse, Hongaarse en Roemeense taal zou geweldig zijn. De kinderen kunnen de leesboeken lenen en weer ruilen voor een ander leesboek om thuis te lezen.

Mevrouw Kuti gaat aan het einde van dit schooljaar, in juli 2011, met pensioen. Zou het niet fantastisch zijn om ter ere van haar een start te kunnen maken met een schoolbibliotheek voor de kinderen van School 2 ??

Wij zien ook dat er alleen een klein EHBO kastje in de gang hangt met daarin verbandmaterialen die v er over de datum zijn. Daarnaast is het EHBO kastje v eel te klein voor het aantal leerlingen wat deze school bezoekt.

SOS gaat op zoek naar een of twee grote EHBO koffers met de benodigde inhoud.

Na een uitbundig afscheid vertrekken wij naar de crèche achter de katholieke kerk om daar speelgoed en knuffels te brengen.

Wij ontmoeten Judith, het hoofd van deze crèche en de crèche op de Praidului, aan de andere kant van Sovata.

In deze crèche worden nu 40 kindjes opgevangen in de leeftijd van 2 tot en met 5 jaar. De kindjes kunnen hier heerlijk spelenderwijs leren, krijgen een maaltijd en kunnen 's-middags in een veilige omgeving, een middagslaapje doen.

Judith laat ons een kast zien waarin 20 kleine, opstapelbare kunststof bedjes staan. Op de bedjes liggen dekbedjes met een hoes en een klein kussentje. Vrolijk en snoezig om te zien. Jammer dat er te weinig dekbedhoesjes zijn om 1 maal per week te kunnen verschonen.

Daarnaast zijn er nog 10 kindjes waar nog geen plaats voor is. Judith vraagt SOS of het mogelijk is om voor deze 10 extra bedjes te zorgen.

Judith gaat onderzoeken wat de kosten zijn voor deze 10 bedjes in het zelfde systeem.

Wij geven haar het visitekaartje van SOS waarop het e-mailadres staat vermeld.

SOS heeft Judith toegezegd sowieso voor 10 nieuwe dekbedjes en overtrekken te zorgen. Natuurlijk proberen wij voor de dan in totaal 30 bedjes extra beddengoed mee te nemen in april 2011.

Judith komt bij ons over als een heel warme, enthousiaste en lieve leidster. Leuk dat de kinderen een paar bedankliedjes zingen.

Wij nemen afscheid van een geweldig fijne en goed georganiseerde crèche.

Als laatste op deze ochtend bezoeken wij de crèche op de Praidului waar overdag 60 kindjes worden opgevangen. Samen met de kindjes worden de bananendozen opengemaakt en kijken de

kleintjes met glimogjes naar al het moois wat er te voorschijn komt.

Een heus kinder kookfornuis, prachtig aangeklede poppen, autootjes, spelletjes, knuffels en nog véél meer. Wat een feest !!

Ook hier is de sfeer geweldig. Heel leuk is dat in de hoek van een van de lokaaltjes een klamboe is opgehangen met kerstlichtjes eraan. Een spannend plekje waar sprookjes voorgelezen worden. Een heel leuk idee !

Met de kleintjes spelen wij nog wat knikker- en visspelletjes en zeggen gedag.

In het zelfde gebouw is ook de lagere school van Praidului gevestigd. Wij ontmoeten daar Katalin, het hoofd van deze lagere school. Katalin is behoorlijk nerveus omdat op woensdag en donderdag de schoolinspecties beginnen.

De schoolinspecties worden gedaan door de overheid en zij kijken naar de uitvoering van het schoolprogramma en hoe de leraar functioneert. Wat natuurlijk een grote rol speelt, is, dat door de ernstige bezuinigingen iedereen vreest voor zijn baan. Dit jaar zijn er immers al enorme aantallen ontslagen gevallen in de onderwijssector.

De schoolmaterialen, zoals schriften, schrijfgerei, mappen en knutselwerk worden voor deze lagere school aangeleverd via School 2.

Ook Judith bedankt, mede namens de ouders, de Nederlandse sponsors van SOS van harte voor de werkboekjes en de schoolmaterialen.

Als dank hebben de kinderen van de school van de Praidului een prachtig kunstwerk gemaakt en een aantal bedankkaartjes en boekenleggers voor de sponsors van SOS.

Wij zijn ontroerd !!

Wij gaan snel terug om ons om te kleden en op te frissen om gevolg te geven aan de uitnodiging van de school op de Iliesi. Het onderwijzend personeel en de kinderen zijn zó blij met de reparatie van het dak, het stromende water en de septic tank dat zij graag iets terug willen doen. Spannend

Bij aankomst over de ongeplaveide straat zien wij al dat de kinderen in klederdracht gekleed zijn en staan te springen van ongeduld.

Door alle kuilen en gaten in de weg duurt het even voordat wij bij de school voor de deur staan. De deuren van de bus gaan open en de kinderen kibbelen om wie welke doos naar binnen mag brengen. Als de dozen en spullen binnen staan krijgen wij een heel hartelijk welkom van het hoofd van de school, twee onderwijzeressen en Sara van de huishoudelijke dienst.

Met stralende gezichten worden wij naar één van de leslokalen geleid. Het wachten is nog even op Coby, die nog terug moet komen van de gezinsbezoeken. Als ook Coby aanwezig is, worden er voor een ons een aantal dansen opgevoerd. Deze dansen worden ook uitgevoerd tijdens het jaarlijkse druivenfeest.

Met het dansen door de kinderen tijdens het druivenfeest voor de ouders en buurtgenoten, worden kleine bedragen ingezameld ten behoeve

van de school. Dit jaar is er genoeg geld binnengehaald voor een nieuw betonnen pad van het schoolhek tot de ingang van de school. De mannen van het dorp hebben het betonnen pad aangelegd.

Na de dansuitvoering worden wij uitgenodigd ook deel te nemen aan de dans, begeleid door zingende kinderen. Hartstikke leuk en best nog wel lastig om de dansspasjes na te doen.

Marianne en Coby zingen enkele Nederlandse liedjes met danspassen. De kinderen aarzelen geen moment en proberen de Nederlandse versie van "papegaaitje leef je nog" mee te zingen en met de handen het bekende klappen op de handen van de andere deelnemer te slaan. Grote hilariteit. Na het zang- en dansfestijn nemen de kinderen hartelijk afscheid en gaan naar huis.

Ons wacht echter nóg een verrassing. In het leslokaal naast het lokaal waar de dansen werden opgevoerd is een prachtig gedekte tafel en de ouders van de kinderen hebben een heerlijke Hongaarse maaltijd voor ons bereid. Daar genieten wij met volle teugen van. Ook komt er een zelf gestookt glaasje Palinka voor de liefhebbers aan te pas. Heerlijk.

Na de overheerlijke maaltijd wordt nog doorgenomen wat er voor deze school is meegenomen en worden er foto's voor de sponsors gemaakt.

Natuurlijk nemen wij de in gebruik genomen toiletgroep onder de loep en proberen deze uit. De nieuwe zeepdispensers worden in de komende week door een van de mannen uit de buurt geplaatst.

Nogmaals bedanken de onderwijzeressen ons namens de ouders en de kinderen. Zij zijn allemaal zó ongelooflijk blij met het vernieuwde dak, de in gebruik genomen toiletgroep (door het stromende water en

de septic tanks), de schoolmaterialen en de knutselmaterialen.

Vanaf deze school is het een paar honderd meter naar de naschoolse opvang. Ook voor de naschoolse opvang zijn er schoolmaterialen, puzzels, knuffels, knutselmaterialen en ander speelgoed. Ook een aantal potten chocoladepasta zijn voor de kinderen meegenomen.

Bij het openen van de nieuwe kunststof deur blijkt deze te klemmen. Het meegenomen gereedschap wordt uit de bus gehaald en Piet en Dan stellen de deur af. Ook de ramen worden even nagelopen.

Verder wordt er met elkaar overlegd hoe de kleine keuken beter ingericht zou kunnen worden met een hout gestookt fornuis/kachel.

De kinderen die de naschoolse opvang bezoeken komen vaak uit erg arme gezinnen en voor hen wordt 1x per dag een warme maaltijd bereid door een van de vrijwilligsters. Een keuken waarin gewoon gewerkt zou kunnen worden, zou heel prettig zijn en hygiënisch.

De vloer van het leslokaal is nu écht aan vervanging toe. Wij gaan met de gegevens aan de slag en zullen proberen daar op redelijk korte termijn verbetering in te brengen.
De kinderen zwaaien ons uit en roepen Bye Bye.

Nog nét voor de schemer valt laden wij de bus met de bananendozen bestemd voor het kinderkuis van broeder Csaba en het kleine ziekenhuis.

Aangekomen bij het ziekenhuis moet er eerst iemand naar binnen om de zijdeur te openen, waarna de dozen naar binnen kunnen worden gebracht.

In de bananendozen voor het ziekenhuis zit verbandmateriaal, incontinentiemateriaal, injectienaalden en toebehoren en andere medische hulpmiddelen. Tevens is er een mooie postool bij.

Grote dank aan Miranda en haar collega's van de thuiszorg. Jullie hebben weer heel veel Roemeense collega's en patiënten blij gemaakt met deze medische materialen.

Om de laatste dozen voor vandaag weg te brengen gaan wij op bezoek bij het kinderkuis van broeder Csaba. In dit kinderkuis worden inmiddels ruim 100 kinderen opgevangen, weeskinderen, kinderen van ouders die niet voor hen kunnen zorgen, of kinderen die door de ouders in de steek gelaten zijn.

Het is er weer een vrolijke boel. Ook hier komen de kinderen aangerend om te helpen met het uitladen van de grote hoeveelheid bananendozen, fietsjes, stepjes en allerlei andere spullen. De dozen en spullen worden achterin de kapel gezet en met nét voldoende licht kunnen wij foto's maken voor de sponsors. Janos staat er lachend en blij bij en vraagt ons of wij misschien wat willen eten.

Er moeten toch nog wat dingen gedaan worden en wij slaan de uitnodiging voor deze keer af en beloven hem bij het volgende bezoek zeker te komen eten.

Een groot aantal kinderen staat ons uit te zwaaien en Janos spreekt de hoop uit ons snel weer te zien en wenst ons alvast een veilige thuis reis.

Op weg naar de opslag gaat Coby nog even naar Gyongyi. Gyongyi is de vrouw die in april 2009 een nieuwe beenprothese nodig had maar dit niet kon betalen. De verzekering die zij heeft omdat zij ooit voor de overheid heeft gewerkt, betaalt slechts een klein deel. SOS heeft haar geholpen met de aanschaf van een nieuwe prothese, maar wel met de afspraak dat het verzekeringsgeld dat vrijkomt naar SOS terug zal gaan. Het heeft bijna een jaar geduurd, maar in oktober 2010 was het zo ver. De verzekering heeft een vergoeding betaald van 2400 lei op het totaalbedrag van 6330 lei (dat is 38% van 1.472 euro = 558 euro). Dit bedrag is aan Coby meegegeven en is teruggestort op de rekening van SOS. Gyongyi kan door de nieuwe prothese gewoon haar werk blijven doen en haar kind naar school laten gaan. Geweldig toch ?

In het pikkedonker naar de opslag van Sovata om de laatste dingen in de bus te plaatsen. Op het moment dat de deuren van de bus wagenwijd open staan, springt één van ons in de bus en kiepert er achterover direct weer uit. Dat is schrikken geblazen, want de gevallen is even van de kaart. Dat is ook niet zo verwonderlijk als je achterover op een scherp, omhoog staand stuk leisteen valt. Het lijkt mee te vallen, maar toch proberen wij Dr. Erzsebeth te bereiken om haar te vragen of de patiënt onderzocht kan worden. Zij blijkt in Tirgu Mures te zijn en kan dus niet meer doen dan een advies geven. In het ziekenhuis van Sovata zijn namelijk na 18:00 uur geen dokters aanwezig. Dit geeft ook aan hoe de medische zorg hier in elkaar zit en dat er 's avonds en 's nachts zelden een dokter voor handen is. Zo zie je maar, ook wij zijn aan de goden overgeleverd als je iets mankeert.

Met de schrik nog in de benen nog even met z'n allen na kletsen en dan naar bed.

Na het ontbijt gaan wij in twee groepjes op pad om de laatste gezinsbezoeken af te leggen. Alle gezinnen die wij gaan bezoeken krijgen voedselbonnen, een winterdoos of een gezinsdoos. Tevens wordt de woon- en leefsituaties doorgenomen. Op onze routes treffen wij verschillende situaties.

Voor Katalin en haar kinderen hebben wij hout voor de winter, dekens en een verrassingsdoos van de Nederlandse gezinssponsor. Dolgelukkig laat zij het voor haar kostbare hout zien en bedankt ons heel hartelijk.

Ook Esti, de oma die voor haar jonge, geestelijk gehandicapte kleindochter zorgt, was weer dolgelukkig met het winterhout, dekens, schoenen, kleding en jassen. De zoon van Esti, die de vader van het kleine meisje is, is de hort op en trekt zich weinig aan van de moeilijke situatie waarin zijn moeder en dochter moeten leven.

Zo ook een gezinnetje bestaande uit vader, moeder en een dochttertje van 1,5 jaar die wonen in één kamertje van 4 x 2.5 meter. Er is nét genoeg ruimte voor 1 slaappleats, een babybedje en een hout gestookt fornuis. De moeder heeft duidelijk hoor problemen en ook is het ons niet helemaal duidelijk of de man werk heeft. Dol gelukkig zijn zij met de voedselbonnen, de winterdoos en de dekens.

Op verzoek van een Nederlands sponsorgezin van SOS brengen wij ook Noëmi een bezoek. Noëmi, nu een meisje van 20 jaar, heeft vanaf haar 12de jaar gewoond bij een ouder echtpaar. Het echtpaar krijgt voor een inwonend kind een kleine vergoeding van de staat. Steeds als er een bezoek werd gebracht door het Nederlandse sponsorgezin, nam Noëmi een vreemde houding aan ten opzichte van mannen. In de jaren die volgden werd haar houding steeds afstandelijker.

Niet elk jaar kon het Nederlandse sponsorgezin een bezoek brengen aan Noëmi om de situatie te blijven volgen. In augustus 2010 heeft het sponsorgezin uit Nederland sinds 3 jaar weer een bezoek gebracht aan Sovata en ging op zoek naar Noëmi. Noëmi bleek niet meer bij het oudere echtpaar te wonen en de oude man wist te vertellen dat zij begin 2010 terug gegaan is naar haar vader en daar ook woont. De oude man vertelde erbij dat het niet nodig was haar op te zoeken omdat de situatie waar zij nu in verkeerde, écht vreselijk was en dat haar vader een alcoholist zou zijn.

Het sponsorgezin trekt zich niets aan van de verhalen van de oude man en besluit om zelf te gaan kijken hoe de situatie nu is voor Noëmi. Zij treffen een blije en verzorgde Noëmi aan die verschrikkelijk blij is met de komst van het Nederlandse sponsorgezin. Zij worden uitgenodigd in het zéér sobere huisje en Noëmi vertelt wat er allemaal is gebeurd in de afgelopen jaren.

Zij vertelde dat de oude man haar 's-nachts op kwam zoeken, vooral als de man gedronken had. Omdat het oudere echtpaar haar niet wilde laten gaan, is Noëmi op eigen initiatief naar de plaatselijke politie gegaan en heeft aangifte gedaan van seksueel misbruik. De man bleek al eerder een waarschuwing te hebben gekregen en daar is het kennelijk bij gebleven. Gelukkig heeft de aangifte er toe geleid dat zij uit dat huis kon vertrekken en is toen naar haar vader gegaan.

Haar vader is gehandicapt en zijn rechter arm staat in een vreemde spastische houding en blijkt absoluut geen drinker te zijn, maar juist een heel zorgzame vader. Door zijn handicap is de vader niet in staat om te werken en ontvangt € 100,- per maand van de staat.

De moeder van Noëmi is 5 jaar geleden overleden en Noëmi zorgt nu voor haar vader en twee broertjes. In het kleine huisje heeft zij een hoekje voor zich zelf waar zij zich kan wassen en waar haar spulletjes staan. Momenteel gaat Noëmi weer naar school om haar opleiding af te maken en haar wens is om ooit reporter van een regionale krant te worden. Dolblij zijn zij met de voedselbonnen aangeboden door hun Nederlandse sponsorgezin. Deze mensen zijn straatarm maar dolgelukkig met elkaar en dat is al heel veel in Roemenië. SOS blijft dit gezin mede ondersteunen.

Als allerlaatste taak naar de afdeling sociale dienst van de gemeente Sarateni om de ontvangstformulieren van de voedselbonnen en de winterdozen op te halen.

Wij zien op de ontvangstformulieren dat er toch nog wijzigingen zijn. Er zijn mensen overleden, verhuisd of vertrokken.

Wij houden nu dus een aantal voedselbonnen over.

Na enige discussie en in overleg met onze Roemeense hulpverleners krijgen de overgebleven voedselbonnen toch nog een heel goede bestemming. De administratie kan nu ook afgehandeld worden.

Na het inpakken van de koffer praten wij nog even na. Ieder van ons is onder de indruk van alles wat er in 4,5 dag is gedaan en bereikt. Het leek de eerste dag een bijna onmogelijke taak om 630 pakketten bij de te mensen te brengen, maar...

het is allemaal gelukt !!! **YES** !!!!

Met name de blijdschap van de mensen van Sovata én Sarateni zijn voor ons én voor onze sponsors de mooiste weergave van dankbaarheid.

Hele grote dank ook aan de Nederlandse hulpverleners Piet, Marianne, Cees, Janny, Coby, Dan en Yvonne voor al hun werk, inzet en energie. Jullie zijn kanjers !!

Hartelijk bedankt !

Wilt u uw hulp aan Stichting Ondersteuning Sovata verder uitbreiden, heeft u nieuwe contacten die wij van informatie kunnen voorzien of die willen sponsoren op welke manier dan ook, laat het ons weten:

Per brief of kaart aan:

S.O.S.

Postbus 6146

3130 DC VLAARDINGEN

Per email: info@stichtingsovata.nl

Telefonisch: Yvonne Willebrands 06 24 52 19 69

Coby Teuben 06 13 41 71 28

Dan Kleefkens 06 55 78 57 37

Neem een kijkje op de website en reageer !!

www.stichtingsovata.nl